

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/69/2020
Identifikačné číslo spisu: 8116201100
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8116201100.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holiča, v spore žalobcu C. Y., bytom v P., P. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, so sídlom v Prešove, Jesenná 8, proti žalovanému SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik, so sídlom v Banskej Štiavnici, Radničné námestie 8, IČO: 36 022 047, Odštepny závod Košice, so sídlom v Košiciach, Ďumbierska 14, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20 C 14/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. júla 2019 sp. zn. 4 Co 177/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 19. septembra 2018 č. k. 20 C 14/2016 - 506 vo výroku I. konanie o zaplatenie 1 649,12 € zastavil. Vo výroku II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3 950,47 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3 950,47 € od 05. mája 2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vo výroku IV. uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 21,12%, o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 451 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., § 145 ods. 2, § 146 CSP. Súd konanie v časti o zaplatenie 1 649,12 € zastavil, nakoľko žalobca v tejto časti vzal žalobu späť a žalovaný so späťvzatím súhlasil. Predmetom konania tak zostalo rozhodnúť o zaplatení 8 366,36 € s príslušenstvom. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti žaloby. Žalobca sa podaním žaloby domáhal vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu žalovaným. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný parcely v žalovanom období užíval a že sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohacoval. Súd tak skúmal výšku bezdôvodného obohatenia. Súd po preskúmaní posudkov a nájomných zmlúv ustálil hodnotu nájmu na 4,285 €/m² za rok, keďže v tejto časti bola výška nájmu medzi stranami nesporná. Súd dospel k záveru, že vo zvyšnej

časti žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Znalecký posudok vypracovaný Technickou univerzitou v Košiciach súd považoval za neobjektívny, keďže vychádzal iba zo zmlúv predložených žalobcom. K uvedenému záveru došiel aj vo vzťahu k znaleckému posudku č. 7 vypracovaného znalcom Ing. W. D., CSc. Uviedol, že o neobjektívnosti oboch znaleckých posudkov nepochybne svedčí aj to, že pri ich vypracovaní neboli znaleckému ústavu, resp. znalcom predložené ani len nájomné zmluvy, ktoré žalobca predložil súdu, a pri ktorých je výrazne nižšia hodnota nájmu ako pri nájomných zmluvách, ktoré mal znalecký ústav/znalec k dispozícii. V prípade nájomných zmlúv predložených žalobcom súd došiel k záveru, že sa týkajú pozemkov, ktoré nemajú rovnaké vlastnosti ako pozemky, ktoré sú predmetom konania. Hodnota nájmu pri pozemkoch predložených žalobcom nezodpovedá hodnote nájmu za pozemky, ktoré sú predmetom tohto konania. Súd navyše dodal, že žalobcovi bolo za obdobie od 06. marca 2013 do 04. februára 2014 právoplatne priznané bezdôvodné obohatenie za užívanie sporných nehnuteľností vo výške 1,24 €/m² za rok a následne požiadal o uzatvorenie nájomných zmlúv s uvedenou výškou nájmu, a preto aj vzhľadom na uvedené sa súdu javila hodnota nájmu vo výške 4,285 €/m²/rok ako primeraná. Súd tak žalobcovi priznal sumu 3 950,47 €. Súd zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi zákonný úrok z omeškania vo výške 5% ročne od 05. mája 2016 až do zaplatenia. Vo zvyšku žalobcom uplatneného nároku žalobu zamietol. Súd zároveň došiel k záveru, že strany sporu majú vecnú legitímáciu v konaní. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Proti uvedenému rozhodnutiu podali odvolanie žalobca (výroky III. a IV.) a žalovaný (výroky II., III. a IV.).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. júla 2019 sp. zn. 4 Co 177/2018 vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výrokoch II., III. a IV. ako vecne správny (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Vo výroku II. odvolanie žalovaného proti výroku III. odmietol. Vo výroku III. žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd došiel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vec právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Námietky žalovaného ohľadom nesprávne zistených skutkových zistení, vrátane nesprávneho právneho posúdenia dôvodnosti uplatneného nároku nepovažoval za dôvodné. Taktiež ako nedôvodné vyhodnotil námietky žalobcu týkajúce sa arbitrárnosti odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia, námietky týkajúce sa nedostatku vysporiadania sa s nedostatkom vecnej legitímácie strán sporu. Za nedôvodné považoval aj námietky žalobcu proti zamietavému výroku. Došiel k záveru, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci, ako aj správne vec právne posúdil. Vysporiadal sa so všetkými rozhodnými skutočnosťami a závermi, ku ktorým došiel na základe výsledkov vykonaného dokazovania, jednotlivé listinné dôkazy, najmä predložené znalecké posudky, odborné vyjadrenia týkajúce sa stanovenia primeranej ceny nájmu, náležite vyhodnotil. Správne vychádzal zo záveru znaleckého posudku vypracovaného Ing. Y. F., CSc., ktorý stanovil všeobecnú hodnotu nájmu na základe porovnávacej metódy. Súd prvej inštancie správne vychádzal z nespornosti namietanej výšky v rozsahu 4,285 €/m²/rok stranami sporu, ako aj sa náležite vysporiadal s použitím porovnávacej metódy s tým, že stanovenú výšku ceny nájmu pri uplatňovanom nároku za bezdôvodné obohatenie považoval za primeranú, zohľadňujúcu všetky skutkové okolnosti danej veci, umiestnenia vodných tokov, ako aj ich využitia. Súd prvej inštancie taktiež správne poukázal aj na predchádzajúce právoplatné rozhodnutia, ktorými súd žalobcovi priznal bezdôvodné obohatenie za užívanie sporných nehnuteľností za obdobie od 06. marca 2013 do 04. februára 2014 vo výške 1,24 €/m²/rok, s tým, že vzhľadom na túto skutočnosť je priznaná výška ceny nájmu primeraná a zodpovedajúca skutkovým okolnostiam danej veci. Za nedôvodnú odvolací súd považoval aj námietku žalobcu vo vzťahu k nepriznanému ročného úroku z omeškania. Taktiež ako nedôvodné vyhodnotil námietky strán sporu proti výroku o trovách konania. Odvolanie žalovaného proti výroku III. rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd odmietol, keďže ho podala neoprávnená osoba, pretože zamietavý výrok nebol v neprospech žalovaného. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 a 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), a to proti prvému výroku v časti, v ktorej odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. (výrok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti). Žalobca dovolanie podal z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od

ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Poukázal, že v konaní pred súdom predložil dva súkromné znalecké posudky. Namietal záver súdov nižšej inštancie o neobjektívnosti týchto posudkov, a mal za to, že skrz aplikáciu zásady voľného hodnotenia dôkazov a primeranosti, takýto právny záver nemôže obstať, nakoľko aj zásada voľného hodnotenia dôkazov má svoje limity. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 112, 113/2011, 2 Cdo 234/2008, 6 Sžo 150/2009, 8 Szd 1/2010. Odvolacím súdom (a súdom prvej inštancie) došlo k vážnemu pochybeniu pri hodnotení žalobcom predložených súkromných znaleckých posudkov, keď súdy hodnotili ich odbornú stránku. Uvedené názory nemôžu vzhľadom na judikatúru najvyššieho súdu obstať a predstavujú svojvoľný a neodôvodnený odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Mal za to, že hodnotenie dôkazu znaleckým posudkom má spočívať iba v posúdení, či závery posudku sú náležite odôvodnené, či sú podložené obsahom nálezu znalca, či bolo prihliadnuté ku všetkým skutočnostiam, s ktorými bolo potrebné sa vysporiadať, a či odôvodnenie znaleckého posudku zodpovedá pravidlám logického myslenia (uznesenie pléna bývalého NS ČSR z 29. decembra 1980, Pls. 3/80). Znalecké posudky, ktoré žalobca v konaní predložil, považoval za hodnoverné a správne. Zároveň namietal, že odvolací súd nesprávne právne vec posúdil, pretože nevzal na zreteľ skutočnosti tvrdené žalobcom počas konania, a to, že znalecký posudok TUKE mal súd posudzovať tak, ako keby išlo o znalecký posudok súdom ustanoveného znalca (§ 209 CSP). Poukázal, že znalecký ústav má špecifické postavenie a v hierarchii znalcov má nepochybné osobitné postavenie - vyššie a odbornejšie ako znalec - fyzická osoba (por. 4 Obo 210/2007). Namietal, že úvaha súdu o neobjektívnosti tohto posudku je právne nepodložená a v rozpore so zákonom o znalcoch a judikatúrou najvyššieho súdu. Mal za to, že súd opätovne posúdil výšku nájomného voľnou úvahou, keď ju „akože“ podložil vykonaným dôkazom, znaleckým posudkom (ZP č. 1/2017), ktorý s predmetným konaním nesúvisí, nakoľko stanovuje všeobecnú hodnotu nájmu úplne inej nehnuteľnosti, ako tých, o ktorých sa za užívanie vedie predmetné konanie. S poukazom na princíp proporcionality uviedol, že žalovaný relevantným spôsobom nespochybnil tvrdenia žalobcu o výške náhrady bezdôvodného obohatenia. Preto neobstoí záver súdov, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno nad nespornú časť. Súd mal žalobcovi priznať celú požadovanú sumu. Uzavrel, že odvolací súd tým, že nevychádzal so záverov súkromného znaleckého posudku TUKE vypracovaného znaleckým ústavom, ale vychádzal zo záverov znaleckého posudku znalca Ing. Y. F., CSc., vec nesprávne právne posúdil. Súd sa mal správne prikloniť k znaleckému posudku znaleckého ústavu s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, a to rozhodnutie sp. zn. 4 Obo 210/2007. Súd zároveň vec nesprávne právne posúdil, keď žalobcom predložené znalecké posudky vyhodnotil ako neobjektívne, podľa názoru dovolateľa súd nemá oprávnenie hodnotiť odborné závery znaleckého posudku, a to s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax (uznesenia pléna bývalého NS ČSR Pls. 3/80, uznesenia NS SR sp. zn. 2 Cdo 234/2008, 6 Sžo 150/2009, 8 Szd 1/2010, 4 Obo 112,113/2011. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP uviedol, že súdy vec nesprávne právne posúdili, keď vychádzali so záverov znaleckého posudku, ktorým bola ohodnotená iná parcela, ako parcely, ktoré sú predmetom v prejednávanej veci. Takýto posudok mali súdy vyhlásiť za nepoužiteľný. Ako otázku, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, vymedzil otázku: „či v prípade rozhodovania súdu o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov, na ktorého výšku je potrebné znalecké dokazovanie, je potrebné, aby znalec ohodnotil konkrétny pozemok (ktorého užívanie je predmetom sporu), v konkrétnom žalovanom období, alebo je možné vychádzať zo znaleckého ohodnotenia iného pozemku (s predmetným konaním nesúvisiaceho)?“ Žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej aj „CSP“), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobca, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

7. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

7. 1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017, 9 Cdo 25/2020). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

9. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie.

9.1. Pokiaľ v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (1Cdo/150/2018, 2Cdo/185/2018, 3Cdo/74/2017, 4Cdo/235/2016, 5Cdo/16/2017, 6Cdo/6/2018, 7Cdo/254/2018, 8Cdo/191/2018).

9.2. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (m. m. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017, 9Cdo/8/2020).

10. Dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie podaného dovolania z dôvodu právneho posúdenia veci (§ 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP), obsahovo a významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP, pretože dovolateľom nastolené otázky nemajú charakter právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

10.1. K dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolací súd uvádza, že žalobca náležitým spôsobom nevymedzil právnu otázku zásadného významu v súlade s ustanovením § 432 až 435 CSP. V tejto súvislosti dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ dovolaním neformuloval právnu otázku, ktorú je potrebné riešiť. Namietal len spôsob dokazovania a hodnotenia dôkazov -

nesprávneho vyhodnotenia žalobcom predložených znaleckých posudkov (na určenie výšky bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov) súdom. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľ namietal nesprávne vyhodnotenie dôkazov, čo však nespadá pod prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a nenapĺňa ani ostatné dôvody prípustnosti dovolania.

10.2. K dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolací súd uvádza, že žalobca ani v tejto časti náležitým spôsobom nevymedzil právnu otázku zásadného významu v súlade s ustanovením § 432 až 435 CSP. Dovolateľom vymedzená otázka „či v prípade rozhodovaní súdu o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov, na ktorého výšku je potrebné znalecké dokazovanie, je potrebné, aby znalec ohodnotil konkrétny pozemok (ktorého užívanie je predmetom sporu), v konkrétnom žalovanom období, alebo je možné vychádzať zo znaleckého ohodnotenia iného pozemku (s predmetným konaním nesúvisiaceho)?“; nie je právnou otázkou zásadného právneho významu. Aj v tejto časti možno z obsahu dovolania vyvodiť, že dovolateľ namietal nesprávne vyhodnotenie dôkazov, čo však nespadá pod prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a nenapĺňa ani ostatné dôvody prípustnosti dovolania. Navyše odvolací súd v rozhodnutí neposudzoval (svoje rozhodnutie nezaložil na záveroch), aký pozemok má byť v znaleckom posudku znalcom ohodnotený.

10.3. Taktiež z obsahu (celého) dovolania možno vyvodiť, že dovolateľ v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci (§ 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP), namietal nesprávne stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia žalovaného za užívanie pozemkov vo vlastníctve žalobcu, pričom ani v tomto prípade sa nejedná o právnu otázku zásadného významu, ale ide o otázku skutkovú. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom zisteným súdmi nižších inštancií (§ 442 CSP), a preto dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaných dôkazov. Z tohto dôvodu preto dovolanie tiež nie je prípustné.

11. Z uvedeného je zrejmé, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecnej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

12. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľa, týkajúca sa § 421 ods. 1 CSP, je nedostatočná a nie je v podanom dovolaní vymedzená spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Uzavrel preto, že na podklade dovolania žalobcu nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

13. Najvyšší súd na základe uvedeného, dovolanie žalobcu, ktorého dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

14. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.